GS 1394

Fem mycket wackra

Wisor,

Den Första:

Wid hafwet på, ensliga stranden,

Den Andra:

Förgäfwes letar du en töcknig framtids öden,

Den Tredje:

Det bedde en gubbe i westanfjell skog,

Den Fjerde:

Uppå fältets gröna parker,

Den Femte:

Stunden bortilar,

WADSTENA

Tryckt hos J. P. Tollstorp.

1832.

Af mig är han tillskapad worden. —
— "Ja, Men han har lifwet af mig"
Som Josur det sade, kom Jorden, *)
Såg bilden, och yttrade sig:

Från mig, från mitt sköt är han röfwad,
Jag återbegär hwad jag mist.
Er rätt, swarte Zevs, skall bli pröfwad;
Saturnus må slita wår twist.

Han dömde: — "Sig ingen beklage!
"Till alla gemensamt han hör,
"Du Zevs! som gaf lifwet, det tage,
"Med andan igen, när han dör".

"Du Jord! till din egendom göre
"Hans ben: göm dem åter i frid!
"Dig Sorg! dig sin Mor. han tillhöre,
"Sin hela beswärliga tid"!

"Från dig skall, så länge han andas,
"Han alldrig bli skild någon dag,
"Din suck, med hans stämma skall blandas.
"Din bild, med hans anletes drag".

Så Allmagtens utslag blef gifwet,
Och menskan, i kraft af dess bud,
Blef tillhörig Sorgen, i lifwet,
I döden, Jorden — och Gud!

*) Jorden eller Tellus war en Gudinna hos de Gamla.

Den Andra

Förgäfwes letar du en töcknig Framtids öden,
i Fogleus flygt och uti Stjernans lopp,
Ehur förgyld du ser ditt hopp,
dock oförwäntad kommer döden.

Min Wän, gör du som jag, så blir du ej bedragen
Jag följer, glad, de strida timmars lopp,
och jag begär ej lyfta opp
det flor, som höljer morgondagen.

Der, öfwer molnets bädd kanske en Stjerna strålar,
som lyser andra, lyser ej för mig —
Wälan, om hon ej sänker sig,
jag dock ej swart min himmel målar.

Jag wet, bland godt och ondt jag Lifwets wäg skall wandra:
begripa mer, mitt förwett ej begär:
Det ena till min wällust är,
och till min nytta är det andra.

Glömd, när jag glömmas får, men nyttig när jag mägtar;
jag söker lugn, men fyller upp mitt kall;
och af en dag som komma skall
jag ej en timma till mig fäktar.

Ej Sällheten beror af öden och af lycka:
Att wara nöjd, det är att wara säll.

8. Halt! wem da? jag tar dig fången! — Länge har du fängslat mig. Dig, Rinaldo! framför mången söker jag och finner dig!

Den Femte:

Stunden bortilar, men icke min smärta Lunden han hwilar men icke mitt hjerta. O Emma: din wän, Skall han wänta dig än? :,:

2. Hanen hörs sjunga sitt wäcktare qwäde, Swanen ses gunga på sjön med de spåde, O Emma! din wän, Skall han wänta dig än? :,:

3. Månan sig kastar I böljornas sköte, rodnan framhästar Att fira wårt möte. O Emma! din wän, Skall han wänta dig än? :,:

4. Böjen er lindar! jag ser nu min Emma. Dröjen o windar! jag hör hennes stämma, Natur! kom och wig, wig min Emma och mig :,:

5 Dufwan bland klippor wår brudsång ren qwäder; tufwan med sippor wår brudsäng bekläder. Natur! kom och wig, wig min Emma och mig :,:

6. Solen framdansar likt brölleppets tärnor Polen bekransar wår brudpall med stjernor Natur! kom och wig, wig min Emma och mig :,:

Kostar 1 ß. Banco.

Jag har sett lyckliga i sköll,
jag har sett lycklige på krycka.

Ja, blott jag äger nog att wärja mig för nöden,
och har en wän att trycka till mitt bröst,
i Lifwets dag jag njuter tröst
och tröst i skymningen af döden.

Den Tredje.

Det bodde en gubbe i westanskell skog,
Och han hette Swen:
Han reste sin mila, han körde sin plog;
Han kör den wäl än.
Då han kom ur marken till stugan om qwällen,
Så satt han bland barnen i spisen på hällen,
Och således talade gubben:

I barn! waren flitige! arbetet gör
Er helsa, ert mod.
I barn! waren flitige! arbetet för
Fullt opp i er bod.
Och skörden I mer, än er nödtorft behöfwer,
Så delen så kärligt det är, som blir öfwer,
Till hjelp åt er fattiga nästa.

I barn waren tälige! arbete gaf
Ej alltid sin lön.
Förtryckaren uppslukar frukten deraf,
Och hör ej er bön.
Men låten förtwiflan ert hjerta ej böja,

Den Förste:

Wid hafwet, på ensliga stranden,
Satt Sorgen, från Himmelen skild,
Och formade, tankfull, med handen,
Af leret, en menniskjo-bild.

Zevs kom. "Hwad är det"? hörs han fråga —
— O Zevs! blott en skapnad af ler.
Men wisa din Guda-förmåga:
Skänk lif åt den Bild, som du ser! —

"Han lefwe! — Likwäl, jag förklarar:
"Min är han, i kraft af mitt lån.
Nej utbrister Sorgen, och swarar:
Nej, låt mig behålla min Son!

Den Förste:

Ung kommer gående, ehur han heter:
Den komner, då minst wi den wänta.

Den Tredje:

Upp fältets gröna parter, i det dyrka bem
gets wrå, Uti flog och ödemarker flöter lag
min älskings tår.

2. Kinatöinil! dig mitt gyerta ängslig
flöter natt och dag, och naturen wid min smär-
ta, har förlorat sitt behag.

3. Så den forgsna Skog klagar, irrar
utan lugn och frid, wäntar honom alla dagar
lle en grym och blodig strid.

4. Se wid månans klara strimma nalkas han
en enslig stig. Skog ser gerwärret glimma,
Som i dufven gömmer sig.